Hjemkomſten.

Et Syngeſpil

i een Act.

Ved

Thomas Thaarup.

Sat i Muſik af

Kapelmeſter Kunzen.

Cari ſunt parentes, cari liberi, propinqui, familiares: ſed omnes omnium caritates patria una complexa eſt: pro qua qvis bonus dubitet mortem oppetere, ſi ei ſit profuturus?

Cic.

Kjøbenhavn 1802.

Trykt og forlagt af Direktør Joh. Fred. Schultz, Kongelig og Universitets Bogtrykker.

Personerne.

Lovise.

Signe.

Madam Richardt.

Poul Hansen.

Morten, en gammel Baadsmand.

Jørgen, en blind afskediget Soldat.

Henrik, Mortens Søn, Matros.

Frederik, Jørgens Søn, Soldat.

Ludvig, Poul Hansens Søn, forlovet med Signe.

Chor

af Bønderfolk af begge Kiøn,

af Landeværnet,

af Børn.

Skuepladsen forestiller en landlig Egn. I Baggrunden sees en Kirkegaards Muur med en Indgang; inden for denne Muur er et Stykke af Choret tilsyne; allerbagest er en Bakke med en Vej. Paa den eene Side et næt Bondehuus med et lille Stangitter udenfor, og en Dør paa; paa den anden Side en Portbygning af en velhavende Bondegaard; noget frem paa Skuepladsen et Majtræe med en Jordforhøjning omkring. Det øvrige af Skuepladsen er en landlig Egn.

Første Scene.

Louise allene. Hun kommer langsomt frem ud fra Huset; hun er tildeels bondeklædt, men med meer end almindelig Smag; hendes Dragt er smuk, men uden Pragt eller Bonde-Coquetterie; hendes Adfærd røber stille Vemod.

Dalens Lilje mod det Høje
Om en qvægsom Draabe bad;
Uhørt den sig maae nedbøje;
Visnet faldt dens favre Blad.
Morgenrøden saae den smile;
Solens Middags-Ild den sved;
Langt før Solen gik til Hvile
Kjendte man ej meer dens Sted.

Ingen, ingen Trøstens Draabe
Himlen i mit Bæger giød;
O! jeg har ej meer at haabe;
Taalig venter jeg min Død.
Trætte Vandrers tause Boelig,
Grav! naar vil du aabne dig?
Med dit Mulm er jeg fortroelig;
Naar vil du modtage mig?

O! jeg har hengrædt søvnløse Nætter —
Hver Aftenstjerne vinker mig til Kummer;
Hver Morgenrøde møder mine Taarer!
Her staaer jeg atter — Mørke Tordenskyer
Omgive tungt min Sjæl; ak! ingen Straale,
Ej blot et Lydsmørk til en bedre Fremtid
Igjennembryder dem — Ja! han er borte!
Er evig revet bort fra dette Hjerte!
Da Fædrelandet kaldte ham til Forsvar,
Gik han, af Gud indviet til dets Offer.
Roe var hans Adfærd, ingen Vemods Taare
Vanhældede hans højtidsfulde Øje.
"Farvel Lovise", sagde han; "i Kampen
"I Liv, i Død, skal jeg dig vorde værdig."
Ja, han er faldet, o det veed mit Hjerte!
O! saa hensvinde Haabets Tryllerier!
Saa svandt dit Haab, min evig elskte Fader!

Du lagde vore Hænder i hinanden
I Dødens Stund; med mat og afbrudt Stemme
Velsignede du kjærlig vor Foreening.
O! hvad er nu tilbage for mig? Graven —
Hist ryste Vaarens Liljer deres Hoved;
De vinker ad mig paa min Faders Gravhøj!
Jeg hører deres Røst i Vindens Susen:
"En føje Tid, og vi er' ikke mere!"
Velsignet være eders Vink fra Graven!
Snart faaer jeg Fred.

Anden Scene.

Mad. Richardt. Lovise.

Mad. Richardt.

Du skyer mig, min Lovise,
Og søger Eensomhed? har jeg da nægtet
Min Datter at udgyde sine Taarer
I denne Barm?

Lovise.

Min ejegode Moder!
See! nu er din Lovise atter roelig.

Mad. Richardt.

Dog har du grædt.

Lovise.

Tilgiv din arme Datter!
Hun har tabt alt.

Mad. Richardt.

Dog ikke Haab og Taalmod!

Lovise.

Hvad kan jeg haabe? — Vilhelm er ej mere!

Mad. Richardt.

Men hvis han lever? ....

Lovise.

Moder! ja! han lever
I Fredens Hjem — men ikke meer paa Jorden.
Hør mig! o skjenk mit kummerfulde Hjerte,
Om ikke Trøst, blot en medynksom Taare!

Mad. Richardt.

Jeg lider med min Datter.

Lovise.

Sidste Midnat,
Da alt var taust, sank jeg saa træt af Kummer
I Søvnens Favn; — da stod min Vilhelm for mig;
Blegt var hans Ansigt, blaanet var hans Læbe,
Tang hængte blandt hans mørkebrune Lokker;
Dog var hans Mine himmelblid og rolig.
Han nærmede sig til mig, greb min Haand,
Hans Haand var kold og vaad, hans klare Øje
Var rødt og halvlukt — og hans skjønne Stemme

Klang svagt, som Harpens Lyd fra fjerne Egne.
Han sang; end lyder Sangen for mit Øre.

Romance.

Kjend, min Lovise, din Wilhelm igjen,
Skjøndt Ungdommens Roser hensvunde!
Bleg er dit Hjertes fortrolige Ven;
Saa stride de Blodstrømme runde.
Lovise! de Bølger omtumle mit Liig,
Min Gravsang er Søefuglens Skrig.

Dannemark kaldte, din Wilhelm adlød:
Det indbød til Pligt og til Hæder.
Under dets Vimpel modtog jeg min Død;
Min Løn er ufattede Glæder.
Lovise! græd ikke! kom snarlig til mig!
Blandt Englene venter jeg dig.

Mad. Richardt.

Vil min Lovise sætte Lid til Drømme?
Det er en Drøm; men var det end et Varsel,
Lad det berede dig til stille Taalmod.

Duo.

Mad. Richardt.

Midnat demmer for vort Øje,
Himlen ene seer vort Vel.

Lovise.

Alting, Moder, vil jeg bøje,
Lide alt med taalig Siæl.

Mad. Richardt.

Tænk! om Wilhelm kom tilbage!

Lovise.

Jeg ham aldrig mere seer.

Mad. Richardt.

Du tør haabe bedre Dage.

Lovise.

Moder, ingen, ingen fleer!

Mad. Richardt.

Trøst dig ved hans Manddoms Hæder,
Hvis for Landets Vel han faldt.

Lovise.

Ynk mig, Moder, naar jeg græder!
O du veed, jeg tabte alt.

Begge.

Godhed, du som Trøsten sender
Til den kummerfulde Sjæl.
Vi er Leer i dine Hænder;
Hvad du vil, det er vor Vel.

Lovise.

Ja, Moder, jeg vil bære alt med Taalmod,
Endskjøndt jeg veed, jeg seer ham aldrig mere.

Mad. Richardt.

Fat dig, see hisset kommer Morten Baadsmand.

Tredie Scene.

Morten. De Forrige.

Morten.

God Morgen! hurra! idel, idel Glæde!
Vort unge kjække Mandskab har faaet Orlov,
De komme hjem en føje Tid! vor Konge
Har sluttet Vaabenstilstand med Vor Fiende.
I Dag skal vi omfavne Børn og Venner,
Og Koner deres Mænd, og Brud sin Brudgom.
Ha! var jeg rask, jeg ilte dem imøde!
For Satan, det er tungt at gaae ved Krykke.
Nu lystig, Jomfrue, hvad? De staaer bedrøvet!
For Satan! snart skal De omfavne Vilhelm.

Mad. Richardt.

Lovise troer hun seer ham aldrig meere.

Morten.

Og hvorfor ikke? veed jeg vel, hvor Henrik
Er blevet af? og dog, dog tør jeg vedde,
Han kommer her igien! følg mit Exempel!

Saa mangen uheldsvanger Skye
Mig bød i Nattens Mulm at vaage.
Men see! ved Dagens første Grye
Hensvandt den, som den lette Taage.
I Mulm og Lyn og Tordenslag,
I Bølgens Skryden, Stormens Brag
Jeg uforfærdet staaer.
Mig Mulm og Lyn, og Stormen spaaer,
Det vorder atter Dag.

Saamangen slem Dravat og Dyst
Paa vilden Hav jeg maatte døje,
Men see, tilsidst den ønskte Kyst
Sig viiste for mit glade Øje.
Ja, Haabet er min bedste Ven!
Det følger mig ad Banen hen,
Skjønt jeg ved Krykken gaaer.
Naar Døden Krykken fra mig slaaer,
Jeg staaer dog op igien.

See, saa er min Maneer, min smukke Jomfrue,
Og vee den Pige, som tør ikke haabe!
Iſær naar hun vil giftes med en Sømand.
Saalænge han er ung og rask til Mode,
Saa er hans rette Element paa Bølgen.

Til Bølgen blaa staaer Søemands Id,
Der færdes han sin meeste Tid.
Saa stundom han maa
Til Orlogs gaae,
Og mod Fjenderne staae.

Naar Dannebrog vajer til Slag,
Er det hans Lyst, hans Højtids Dag.
Snart tumles han blandt blinde Skjær,
Altid sin Død paa en Planke nær.
Sjælden dvæler han i Havn,
Sjælden i sin Piges Favn.

under denne Sang er Lovise gaaet bort.

Lovise gik.

Mad. Richardt.

Beklag den arme Pige.

Morten.

Maaskee er ogsaa hendes Vilhelm falden.
Fred være med hans Sjæl, den raske Junge!
Men pas kun paa, han kommer vist tilbage,
Og saa har hun forvundet al sin Kummer. —
Nu siig mig, hvor er Deres Datter Signe?
Hun sidder vel og græder for sin Ludvig.

Mad. Richardt.

Det troer jeg neppe.

Morten.

Nu! jeg troer det for Dem.

Mad. Richardt.

Men løb han ikke bort, den stille Ludvig,
Den Dag, da Fjendens Flaade kom i Sundet?
Og kan han tænke sig, min gode Morten,
Min Datter skulde elske den som rømte?

Morten.

Min gode Moder, hun maae ikke skue
En Hund paa Haarene. Sandt nok, at Ludvig
Var stille, ikke nær saa vild, som Henrik.
Men troe mig, derfor var han ikke bange.

Mad. Richardt.

Og hvoraf veed han det?

Morten.

Det var den Sommer
Jeg havde været syg og uden Hyre,
Saa foer jeg stundom med min lille Jolle;
Hun veed, at Drængene foer jevnlig med mig.
Een Dag var jeg og Ludvig eene ude;
Hun kulte raskt; men knap en Miil fra Landet
Saa blæste hun en Storm med Tordenbøier;
"Lad flyve Skødet, Knøs!" vips! løs var Skødet!
Vi maatte krydse; Knøsen sad og smilte;

Jeg spurgte: "Ludvig er du ikke bange?"
Nej, det gaaer herligt, svarte han, Fâer Morten!
Ved hvert et Slag, ved hver en Overhaling
Han raabte Hurra — Da vi kom til Landet
Som dronte Muus, han bad: siig det til ingen,
Især for Guds Skyld ikke til Faer Richardt,
Jeg raabte Hurra, da vi var paa Søen.
En Dansk bør være kjæk, men ikke prale. —
Troe mig, han har vist været med i Slaget.

Mad. Richardt.

Nu, saa er der dog noget Haab tilbage,
Hvis han er ikke faldet.

Morten.

Er han faldet,
Saa er han død, som dansk Soldat, med Ære.
Men lever han, og siig mig, hvorfor ikke?
Det bæres mig saa for; saa har han sikkert
Staaet, som en Mand, mod Fædrelandets Fjende.
Hvorledes skulde Ludvig kunne glemme
Den ædle Fader Richards Lærdom? sandt nok,
Han havde ingen Prækestol i Skolen,
Og lærte ikke Børn at løse Gaader
Og Passiar — ej heller turde Pogen
Staae frem og være næsviis mod den gamle,
Som nu er Skik og Brug; thi nu vil Ægget
Jo lære Hønen. Nej, hvad Richardt lærte,

Var Kjærlighed til Gud og Fædrelandet
Og Kongen, huuslig Dyd og gode Sæder,
Og Kundskab om vort Land og Agerdyrkning.
Det var ej Tant han lærte.

Mad. Richardt.

Gode Morten!
Det var hans Glæde, naar han kunde gavne
I Stilhed, uden Pral og ufortrødent,
Og derfor valgte han sig denne Hytte.
See, eders Sønner vise han har gavnet.
O! vilde den, som Himlen skjænkte Evne
At danne Brødres Sjæl til Dyd og Visdom,
Nedsætte sig blandt lave Bondehytter,
Og blive Bondens Ven, og mild og kjærlig,
Som Dydens Lærer, vise ham tilrette;
Han vilde vorde lønnet for sit Arbejd,
Skjøndt ingen Titel gjorde ham mærkværdig!
Han skulde skabe sig en evig Hæder:
At Bonden blev ved hans Vejledning bedre!

Morten.

Ja, Moder, det var Fader Richards Hensigt;
Han naaede den; velsignet er hans Minde!
End mindes jeg ham i hans sidste Time;
Vi Gamle stode rundt omkring hans Dødsseng;
Han rakte hver af os sin Haand og sagde:
Farvel! o! gid vi alle samles hisset!

Da, Moder, sank hans Hoved til Dit Bryst;
Et sagte Sisp — Gud! o! det var en Dødsstund
Som Solens Nedgang paa den skyefrie Himmel.

Mad. Richardt.

Ja, gamle Ven, det var den Mand, jeg tabte!
Og hvem har tabt, som jeg?

Morten.

Det har vi alle! —
Jeg hører Signe komme — jeg vil humpe
Lidt ind til Poul, og tale ham til Rette.
Han trænger dog til Trøst, endskjøndt han lader,
Som om han havde slaaet sin Søn af Tanker.

Gaaer ind til Poul.

Fierde Scene.

Madam Richardt. Signe.

Signe.

Min Moder! jeg har søgt dig allevegne.

Mad. Richardt.

Hvad vil du mig, min Datter?

Signe.

Gode Moder!
Det er saa fælt, naar du er ikke hjemme;
Men hører jeg dig sysle inden Dørre,

Saa er det strax Opmuntring for din Datter,
Endskjøndt jeg ikke seer dig.

Mad. Richardt.

Gode Signe!
Du vakler dog vel ikke i dit Forsæt?

Signe.

Nej! — dersom Ludvig skjulte sig af Feighed,
Da, Moder, har han evig tabt mit Hjerte.
Og jeg, hvad har jeg tabt? et troløst Haabglimt
Men er han gaaet i Kamp mod Landets Fjende,
Og jeg har gjort ham Uret, troet ham frygtsom
Tor jeg da løfte mine Øjne til ham,
Naar han kom hjem og kaldte mig sin Signe?
Og er han faldet, kan da mine Taarer
Affone denne Brøde? — Sandt! hans Adfærd
Var høist mistænkelig. Saasnart han hørte
De første svære Skud fra Kronborg Fæstning,
Da skjalv hans hele Legem; mørk, uroelig
Gik han omkring og slog sig for sin Pande.
Og naar jeg talte til ham, taug han stille,
Og naar han svarte mig, var det forvirret.
Tilsidst tog han min Haand og trykte den
Til sine Læber, saae med Vemod paa mig,
Og i hans Øje tindrede en Taare;
Og nu forlod han mig med Jil, og siden
Har ingen hørt det allermindste til ham.

Mad. Richardt.

Haab til det bedste; men hvad du beslutter,
Det være min og Richardts Datter værdigt.
Lad ingen Svaghed tvinge dig at glemme
Hvad du er dig og Slægt og Danmark skyldig.
Den du skal elske, Signe, maae du agte;
Hvo agter den, som søgte Skjul for Faren. —
Hvor er din Søster?

Signe.

O, den arme Pige!
Hun kæmper heltemodigt mod sin Kummer.
Imellem Taarer smiler stille Taalmod,
Som Solens Glimt igjennem Foraarsregnen.

Mad. Richardt i det hun gaaer.

Jeg veed, du glemmer ej din Moders Varsel.

Signe.

Nej Moder, det er, hvad mit Hjerte byder.

Femte Scene.

Signe allene.

Forlade mig og en graahærdet Fader?
Og intet Ord, som yntede hans Forsæt.
Men var det ædelt, hvi fortaug han det
For mig? hans Fæstemøe, hans troe Veninde.

At han fortaug det for sin gamle Fader,
See det var Frugten af utidig Strænghed;
Men at han taug for mig? maaskee han troede
Jeg vilde raade ham fra Pligt og Ære.
Og kjendte Ludvig ej sin Pige bedre?
Mon han har skjult sig? nej, det er umueligt!
Men har han fulgt sit Kald, som Mand og Borger,
Deelt Fædrelandets Farer og dets Hæder,
Og han er faldet, — Himmel hvorfor gyser
Mit Hjerte? Signe! ingen, ingen Svaghed.

Jeg Haabets favre Milbne saae
Som Vaarens Morgensoel oprinde,
Snart jeg med Taarer skue maa
Det sidste Glimt i Mulm forsvinde.
Kom, Ludvig, kom min elskte Ven!
Kom hædret til din bange Pige!
Men, har du Danmark kunnet svige,
Nej, da kom aldrig meer igien.
Svind da hver troeløst Smil af Fryd!
Ham skal mit Hjerte evig glemme,
Og aldrig tause Nat fornemme
En Aande blot til Klagelyd.

Sjette Scene.

Ludvig, som af og til har ladet sig see. Signe.

Ludvig.

Min kjække Signe!

Signe forskrækket.

Ludvig!

Ludvig.

Troer min Pige
Det er min Gienfærd? see ret paa mig.

Signe.

Ludvig!
Hvor har du været?

Ludvig.

Paa Fregatten Kronborg.

Signe.

Du har forladt os for at gaae mod Fjenden?

Ludvig viser hende sin venstre Arm.

See her mit Vidne, hvis du skulde tvivle!
Saa nær slog Døden ved mit Hjerte.

Signe.

Ludvig!
Kom til mit Hjerte, ædle, kjække Ludvig!

Duo.

Signe.

Jeg har dig, min Ludvig! uventede Glæder!
Jeg signer din Bortgang, du gjenkom med Hæder.

Ludvig.

O, jeg er belønnet med saligste Lyst!
Jeg seer dig, jeg trykker dig tæt til mit Bryst.

Signe.

Min Elskte!

Ludvig.

Min Pige!

Begge.

Vor Kummer svandt hen.
O Fryd uden lige!
Vi begge kan sige:
Jeg har dig igjen.

Ludvig.

Min Elskte! dit Hjerte bør ikke forsage!
Naar Dannemark kalder, jeg vender tilbage
I Kampens de blodige Fjed.

Signe.

Nej, Ludvig! mit Hjerte skal ikke forsage!
Gaae freidig mod Fjenden, kom hædret tilbage,
At favne din Pige i Fred.

Begge.

Livsalige Fred! du er flygtet fra Jorden!
See Tvedragt den væder med Blod.
Livsalige Fred, kom tilbage til Jorden!
Vær Løn for dens Krigeres Mod.

Ludvig.

Jeg hørte paa din ædle Kamp, min Signe!
Hvor er jeg lykkelig i dine Arme!
Hvo kan belønne mig, som du, min Pige?

Signe.

Tilgiver du min Tvivl?

Ludvig.

Om jeg tilgiver?
Jeg hædrer den, saa bør min Brud at tænke.

Signe.

Du er dog ikke farlig saaret, Gode!

Ludvig

Nej, blot et lille Rap, blot en Adminding.
See, jeg kan røre Armen som den bedste.
Og nu min Pige, til min gamle Fader,
Det er den første Sorg, som jeg har gjort ham;
Mon han tilgiver mig? jeg tør dog haabe?
Hvad troer du Signe?

Signe.

O det kan du sikkert!
Hans hele Strængheed er dog Fadergodhed,
Er Omhue for vort Vel — Dog lad os bie,
Endnu har neppe Vreden lagt sig hos ham,
Han skjænder jevnligt, alt er ham i Vejen,
Og ingen uden gamle Morten Baadsmand
Kan nogenlunde styre ham tilrette.
Kom med mig til vor Moder og vor Søster,
De vil modtage os med aabne Arme.
Lovise sørger — Har du talt med Wilhelm?
Hun troer han er faldet.

Ludvig.

Hvorfor faldet?
Vel har jeg ikke seet ham siden Slaget;
Ej heller har jeg spurgt det mindste til ham.
Saameget veed jeg, saaret er han ikke.
Saasnart jeg kom i Land fra Engelsmanden,
Saa ilede jeg hid, forglemte Vennen,
Og tænkte blot paa Fader og paa Pige.

Signe.

Gud! er der ingen Glæde uden Kummer!

Syvende Scene.

Poul Hansen. Morten.

Poul indenfor.

Hør! rid mig med den sorte Hest til Smeden!
I seer jo han har tabt den eene Bagskoe.

Morten.

Saa kom dog, Faer.

Poul.

Du, Ole, skal til Mølle.

Poul og Morten komme ud.

Poul.

Jeg troer jer, Morten, endskjønt Wenzel Jagthieb
Fortalte gandske anderledes i Kroen;
Han har dog været med i gamle Dage.

Morten.

Jo! han var med, den Tid de maalte Pidske
Og surred' Lægge paa en fvinkel Synder.
Han fører herlig Passiar i Kroen,
Især, naar han kan sætte Skræk i Bønder
For Engelsmanden. Danmark har et Ukrud,
Skjønt sjældent, som i en veldyrket Ager.
Det trives bedst naar det gaaer Landet ilde,
Og derfor vil det aldrig trives hos os.
Og nu Faer Poul, I vilde dog vel ikke,
At jeres Søn skal høre til det Ukrud.

Poul.

Hør! løb han ikke fra sin gamle Fader,
Og fra sin Brud? men tænker han Poul Hansen
Skal have trællet for slig Lykke-Ridder,
Saa ta'r han Feil, og det vil Tiden vise.
Hør! jeg skal gifte mig, ja gon! det skal jeg.

Morten.

Nu, det var vel den mindste Straf for Ludvig,
Især, hvis I vil mindes salig Maren,
Saa ta'r I vel den Sag til Eftertanke.

Poul.

Hør Morten, i skal lade mig de Døde
I Roe, hun hviler i sin Grav med Ære.

Morten.

Det faldt mig aldrig ind at vilde mane.
Men hvorfor var I vel saa egensindig,
At I forbød jer Søn at gaae mod Fjenden.

Poul.

Jeg skaffede en Karl isteden for ham,
Fordi han skulde blive her ved Gaarden,
Og fæste den, og ægte Jomfrue Signe,
Saa løber Knægten ud paa Eventyrer,
Gud veed hvorhen.

Morten.

Hvor Pligt og Ære kaldte,
Hvor Dansken stod mod overlegen Fiende.

Gud bedre mig! jeg er en stakkels Krøbling,
Og at jeg blev det paa en Kjøbmands Skude!
Men vidste jeg endnu jeg kunde gavne,
For Satan, jeg forlod min lille Hytte,
Jeg skulde humpe glad, saa got jeg kunde
Til Kjøbenhavn, og sige til vor Kronprinds:
Her er jeg, Prinds, vel har den gamle Skude
Liidt meget, og er nær ved Spaanehaugen,
Brug mig, passerer jeg saa Fokkeskødet,
Saa kan min Søn jo tage mir Absent.
I grunder Poul.

Poul.

Ja men! jeg staaer og tænker
Om den gjør ikke fyldest nok for Landet,
Som færdes hjemme med at dyrke Jorden?

Morten.

Hvem Satan nægter det? men hør min Meening.
Den der kan tænke Gaard og Gods og Pige,
Og har sin Førlighed, og kommer ikke,
Men laer sit Fædreland forgjæves falde,
Han er en Nidding; Sæt engang at Fjenden
Gjør Landgang paa de værgeløse Kyster,
Hvor bliver da Jer Gaard og Gods og Fæmon?
Er det saa sikkert naar I blive hjemme?
Nej! bag ved Manden skal hans Arne ligge!
Mod Fjenden skal han vende Bryst og Værge.

Kun over Danskes Lig, (det Gud forbyde!)
Maa Fjenden bane Vej til Landets Velstand.
Men, som jeg veed, er Vejen spærret for ham.
Der staaer en Muur af gode danske Drænge,
Et Landeværn, som veed, hvorfor det kæmper.
Og nu, da alle kappes om at gribe
Til Værge, kappes om at møde Fjenden,
Vil I at Jeres Søn skal blive hjemme?
Naar andre komme hjem, og Børn og Qvinder
Velsigne dem, og prise deres Manddom,
Saa vil den danske Bondemand, Hans Poulsen,
Hans Søn skal skjule sig af Frygt for Skændsel,
Og blues ved sig selv, naar han er eene,
At hvergang nogen nævner blot Skærtorsdag,
Jer Søn skal staae der, som en anden Judas!
Og sig mig nu, kan en retskaffen Fader,
En dansk Mand, ville det.

Poul.

Nej, gode Morten!

Morten.

Og har jeg ikke præket nok for Døve?
Men altid troede I paa Wenzel Jagdhieb,
Som paa et Evangelium. Skjærtorsdag,
Da Nelson bød os Stilstand, løb den Nidding
Omkring og raabte: alt er tabt, de Danske
Har tigget Vaabenstilstand af sin Fjende,

Jeg har seet alt fra først til sidst i Slaget.
Og veed I saa hvor han stak under Slaget?
To Mile ind i Landet i en Kroe,
Der holdt han Passiar med en Skjærsliber.
Naar andre talte til Jer, blev I vranten,
Og var saa vantroe, som en anden Thomas.
Men naar min Søn nu kommer, skal I høre
At det er Sandhed, hvad jeg har fortalt Jer.

Poul.

Troer I at vi faaer vore Børn tilbage?

Morten.

Og hvorfor ikke? sandt nok! Jeres Strænghed
Imod Jer Søn har kunnet skrække Knøsen;
I sagde jo, I vilde aldrig kjænde
Ham for Jer Søn, hvis han blev ikke hjemme.

Poul.

Nu, faaer jeg ham kun frisk og vel tilbage,
Saa vil jeg slaae hans Flugt i Glemmebogen.

Morten.

Hvad vil I glemme? glem Jer egen Uret,
Og glæd Jer at Jer Søn var Jer ulydig,
Ifald I seer ham meer.

Poul.

Ifald jeg seer ham!

Vel muuligt han er falden. Morten, Morten!
I straffer haardt, og dog er I selv Fader.

Morten.

Fat Mod, og haab! Nu lystig, der er Knøsen.

Ottende Scene.

Ludvig. Mad. Richardt. Signe.
Poul. Morten.

Poul.

Min Søn!

Ludvig.

Min Fader!

Poul.

Gud! tilgiv min Svaghed
Og giv mig Kraft at bære al min Lykke!
Min Søn, min Søn! Gud gav mig dig tilbage:
O blues ikke ved din gamle Fader,
See mine graae Haar.

Morten.

Fat Jer, fat Jer Gamle.

Poul.

Kom, Morten, Signe, Moder, kommer alle!
Lad mig omfavne Jer, jeg har min Ludvig.

O! hvem er lykkelig, som jeg, blandt Fædre!
Søn! du har staaet som Mand mod Danmarks
Fjende.

Ludvig.

Ja Fâer, det har jeg; nu, vil I tilgive
Den Sorg, som jeg har volgt Jer ved min Bortgang.

Poul.

Tilgiv mig, Gud! og Fædreland, og Konge!
Tilgiver mig! o du min Søn! tilgiv mig.

Morten.

Men vee hver Nidding, som forleder Svage
At tænke haant om Danmarks Hær og Flaade.

Poul.

Søn! du maae min Uret glemme,
Tak, at du mig ej adlød.

Ludvig.

Fader, det var Pligtens Stemme,
Det var Hjertets Røst mig bød.

Morten.

Det var Danmarks Røst du lød.

Alle.

Hæld {dig / mig} Danmarks Røst {du / jeg} lød.

Mad. Richardt.

Himlen gav os dig tilbage.

Signe.

Kan din Piges Favnetage,
Hendes Hjerte lønne dig?

Ludvig.

Naar den favre Møe sig glæder
Ved sin Ynglings vundne Hæder,
Hvo som han er lykkelig?

Alle.

Hvo som {du / jeg} er lykkelig?
Alle hædre, elske {dig / mig}

Poul.

Ham en Fader glad modtager,
Kalder ham sin kjære Søn.

Mad. Richardt.

Han en Moders Hjerte fryder,
Naar hun kjærligt ham tilbyder:
Tag min Datter, vær min Søn.

Morten.

Naar til Orlogs-Færd han drager,
Kjækkes Bifald ham ledsager.

Mad. Richardt og Signe.

Bruds og Moders fromme Bøn.

Morten.

Og naar han fra Kampen drager,
Fædrelandet ham modtager,
Kalder ham sin kjække Søn.

Signe.

Kjække Ludvig!

Ludvig.

Elskte Pige!

Begge.

O hvor er vi lykkelige!
Hjertets Bifald er vor Løn.

Alle.

Alt bør danske Mænd at glemme,
Gods og Fædre, Ven og Brud,
Naar, o Fædreland! din Stemme
Kalder ham til Kampen ud.

Poul.

Nu kommer indenfor, og tager Hvile
En føje Tid. *til Ludvig* Du er dog træt af Rejsen?

Ludvig.

Jeg træt min Fader, kan den Vej da trætte,
Som gaaer fra Hæder til saamegen Glæde.
Men gode Moder, kommer ej Lovise.

Mad. Richardt.

Jeg vil see til at overtale hende
At komme ind. *hun kalder* Lovise!

Niende Scene.

Lovise kommer langsomt ind.

Gode Datter!
Kom med og deel din Vens og Søsters Glæde!
Han er forsonet med sin gamle Fader.

Lovise.

Den Trøst har Himlen skjænket i min Kummer.
Dig gode Moder venter mange Glæder:
Mig venter Graven, jeg kan ikke lønne
Din Moder Omhu: at mit Hjerte vilde,
Det veed du Moder!

Mad. Richardt.

Ja! det veed din Moder.
Men kom, adspred de sørgelige Tanker,
Følg med mig, alles Hjerter vente paa dig.
Er det besluttet af det vise Forsyn,
At det skal vorde Vished, hvad du ander,
Vil alle lide med dig, græde med dig;
Er der ej megen Trøst i Venners Taarer?

Lovise.

O! længe skal jeg ikke see dem flyde:
Min Aften nærmer sig: min Vilhelm kalder:
Naar hisset da den simple Gravhøj skjuler
Lovises haandfuld Støv, besøg den stundom!

Hun følger med sin Moder.

Tiende Scene.

Jørgen, en blind Invalid, ledet af sin Søn.

Jørgen.

Før du mig hen, min Søn, til Byens Maj-Træe,
At jeg kan hvile mig, — jeg bliver gammel
Og duer ikke meer til at marchere.

han beføler sin Søn.

Du har din Søndagskofte paa i Dag.

Vel Søn! den minde dig om, hvad du skylder
Dit Fædreland og Kongen: viid, din Fader
Var den som Hædersdragt, viid at han tjente
Ustraffeligt i fyrgetyve Aar.

Sønnen.

Min Faer! hvis jeg var voxen, som Broer Frederik,
Saa fik jeg dog vel Lov at gaae i Krigen?

Jørgen.

Ja Søn! du skal gaae med, naar Nøden kræver;
Det er en Gjæld, du skylder Fædrelandet:
Dertil er du opdraget som din Broder.
Vær god og kjæk, min Dræng, og naar du agtes
Den Ære værd, at bære Kongens Kjole,
Besmit den aldrig med en nedrig Handling!
Lad ej dit Hjerte sige dig i Enrom,
At du begik en Niddingsstreg ustraffet!
Jeg efterlader eder ingen Penge,
Men Børn, langt meer end de, et ærligt Rygte.
Elsk Gud og Land og Konge, som din Fader,
Ja elsk det mere end han, hvis det er mueligt.

Sønen.

Ja Faer det vil jeg.

Jørgen.

Dræng, vid: Gud er Vidne

Imellem mig og dig, hold hvad du lover.
Men hvad er det for Sang og Spil jeg hører?

Sønnen.

Faer, ejegode Faer! o gid I kunde
Nu see! o Gud! Faer, det er Landeværnet,
Som drager ned til Kysterne mod Fjenden.

Jørgen.

Det er den danske Hær, Søn! blot dit Hoved!

Personerne af forrige Scene, saanær som Lovise, komme ud, ligeledes nogle Bønder og Fruentimmer.

Ellevte Scene.

Landeværn, som drage over Skuepladsen.

Til Værn for den Gamle, den Svage,
For Barnet og Qvinden og Brud,
Vi Danske saa frygtfrie drage
Til Kampen mod Fjenderne ud,
Vi følge vor elskede Fane
Paa Ærens og Sejerens Bane:
Gaaer frejdigt mod Fjendernes tordnende Skud,
Saa byder vort Hjerte, vor Konge, vor Gud.

Naar Dannemænd komme tilbage,
Er Fred deres herligste Løn,
For den de til Kampen uddrage,
For den er selv Døden dem skjøn.
De Møer os Egekrands binde,
Den Krands om vor Tinding de vinde.
De sige med Bifalds fortryllende Smiil:
I stod, som de Mænd fra den anden April.

Til Kampen, til Sejer og Hæder,
Gaaer frejdigt hver Landeværnsmand.
Han Kæmpendes Bane betræder,
For Kongen og Fædreneland.
Hvor Fjendernes Glavinde blinke,
Der Sejerens Palmer ham vinke.
Gaaer frejdigt mod Fjendernes tordnende Skud!
Saa byder vort Hjerte, vor Konge, vor Gud.

Tolvte Scene.

Jørgen. De Forrige.

Forgjæves skinner Dagen for mit Øje.
Men Tak o Gud! at jeg endnu kan høre
Mit Fædresprog! kan høre det ublandet,
Og Danskes Fjed, som gaae mod Landets Fjende!

Trint om mit Fædreland der staaer en Skjoldborg
Af Landets egne Børn; den staaer samdrægtig
Og klippefast ved Troskab mod min Konge,
Og dig, mit Fædreland, og inden Kredsen
Er Svage trygge, trives Flidens Færdsel. —
Ja Himmel! naar min store Time kommer,
Da være det den sidste Lyd, jeg hører:
Held er med Fædrelandet og dets Konge!
Børn, synger alle med den blinde Olding.

M æ n d.

Stridens alvældige Gud,
Signe du Dannemarks Hære,
Leed dem til Sejer og Ære,
Stridens alvældige Gud!

Q v i n d e r.

Fredens altsignende Fader,
Send du fra Himmelen ned!
Send os den qvægende Fred!
Hør os altsignende Fader!

M æ n d.

Styr med din vældige Arm
Fiendens hovmodige Harm!

Qvinder.

Skjænk os Algodhed, o skjænk os igien
Sønner og Fædre, og Brudgom og Ven!

Alle.

Gud til din Salighed kalde
Dem, som for Freden maae falde!

Mænd.

Hver den, som kommer tilbage,
Vende med Hæder tilbage!

Alle.

Hæder og Held med dem alle!
Hør os! alvældige Gud ! ! !

Morten.

Det skee! det skee! det tør vi sikkert haabe;
Thi stride Danske ej for Fred og Frelse?
Ej for at vinde Guld og andres Lande.
Men hør min Gut, du har jo intet sagt os,
Hvor det gik til i Slaget.

Ludvig.

Gode Morten,
Jeg saae kun Kampen paa Fregatten Kronborg.

Her stode Mænd og ventede paa Ordre:
Der sadde Dannemænd paa Stykkets Taljer,
Og sang om Mod og Pligt, til Officeren
Bad dem, min Gut, stop nu din Sang i Lommen!
Nu skal vi slaae mod Danmarks Fjende. Herligt,
Som da Gud bød, vord Lys, fløj Lyn paa Lyn,
Enhver stod rædselfrie og flink og fyrig,
Og med et Aasyn, som en skyefrie Himmel:
Nu voxte Striden: Hauch og Jonge fulde,
Og mange danske Mænd; saa heiste Nelson
Det hvide Flag, og tilbød Vaabenstilstand.
Nu kom en vilter Sværm fra Nelsons Flaade
Ombord til os, og vi blev deres Fanger.
En Nat, en kædsom Nat, blev vi paa Kronborg;
Om Morgenen kom de igjen, og bød os
At kaste Hauch og Jonge over borde.

Morten.

Nu, der er braadne Kar i alle Lande.

Ludvig.

Vi lød dem ej, men lagde dem jevnsides
Paa Skandsen, toge saa det danske Flag
Og bredte over deres Lig til Gravskrivt;
Da kom den første Taare i vort Øje.

Morten.

Dræng! brave Dræng! det var en Søemands
Ligfærd;

Det danske Flag, Gud! hvilken herlig Gravskrivt!
For dette stode de, for dette faldt de.
Gud! hvis min Søn er faldet for dets Hæder;
O jeg vil takke dig med mine Taarer.

Ludvig.

Der kommer fleer af mine Vaabenbrødre.

Trettende Scene.

Chor.

De Hjemkommende.

Hæder og Held
For Dannemarks Banner og Flag!
Stridens Torden hviler;
Fredens Dagning smiler;
Den stiger den herlige Dag.
Den Vælde, som kjerlig beskytter,
Som signer de rolige Hytter,
Gav Dannemænd Mod i det hædrende Slag.
Hæder og Held
For Dannemarks Banner og Flag!

De Modtagende.

Velkommne, velkommne tilbage,
Hver Fader og Brudgom og Mage,

Hver Søn og hver Ven,
velkomne igjen!

Alle.

Hæder og Held
For Dannemarks Banner og Flag. ꝛc. ꝛc.

Fædre og Mødre.

Vi hørte Kampens Rædselsgny,
Vi saae dens tunge Tordensky,
Vort Hjerte bad til Stridens Gud:
Før vore Børn af Kampen ud,
Dog falde de heller, end fejge de flye.

Piger og Koner.

Vi skjalve ved Tordeners Brag,
Paa Kampens forfærdende Dag.

Piger.

Ak! om den elskede Fæstemand faldt?

Koner.

Ak! om den elskede Hosbonde faldt?

Tilsammen.

Gud! da var hans Manddoms Erindring
Den grædende { Fæstemøes / Hustrues } Lindring.
Men kom han vanæret, da tabte vi alt.

De Hjemkommende.

Held os, vi komme tilbage,
Værde vor skjønneste Løn!

De Modtagende.

Held os! med Hæder og Fryd vi modtage
Fædre og Sønner og Brudgom og Mage!
Himlen bønhørte vor Bøn.

Alle.

Hæder og Held
For Dannemarks Banner og Flag!
Stridens Torden hviler,
Fredens Dagning smiler,
Den stiger, den herlige Dag;
Den Vælde, som kjærlig beskytter,
Som signer de rolige Hytter,
Gav Dannemænd Mod i det hædrende Slag.
Hæder og Held
For Dannemarks Banner og Flag!

Under denne Scene gaaer Lovise frygtsom omkring. Stumt Spil imellem hende og hendes Moder.

Morten.

Velkommen alle brave danske Gutter
Fra Herrefærd! — min Søn er ikke med dem.

En Moder.

Velkommen, Søn! Med hvem var du i Slaget?

Sønnen.

Jeg stod den haarde Dyst med Captain Lassen.

En Kone omfavner sin Mand.

Og du, vor Faer?

Manden.

Jeg stod med Captain Riisbrigh
Paa Vagrien; vi laae næst Prøvestenen,
Og holdt det ærligt sammen med vor Fiende.

En Pige til sin Kjæreste.

Og du, min Knøs?

Karlen.

Jeg var med Willemoes
Paa Gerners Batterie; vi hilste Nelson,
Saa han vil mindes Willemoes og Danske.

En Søster.

Og du, min Broer?

Broderen.

Jeg var med Thomas Fasting.
Vi slog indtil vor Skude vilde synke,
Saa blev vi bjergede af Captain Rothe.

En Bondepige.

Velkommen Fredrik! hvor stod du mod Fienden?

Fredrik.

Jeg var med Captain Braun paa Dannebrog;
Han mistede sin Haand, men ikke Modet. —
O! hisset er min gamle blinde Fader!

Jørgen.

Gud signe dig, min Søn! omfavn din Fader!
Men tøv her ei til Fædrelandet kalder;
Naar du har hilset paa din syge Moder,
Gaae til dit Kald! udret hvad Kongen byder!
Og vor Velsignelse skal følge med dig.

Fredrik

rækker ham en Pung.

Saa er min Hensigt. Men, min gode Fader!
Fortørnes ei! modtag med Faders Hjerte
En ringe Skjærv.

Jørgen.

Hvordan?

Fredrik.

En Sparepenge
Fra Sønnens Haand; vel sandt, kun saare lidet.

Jørgen.

Søn! trænger jeg til dine Sparepenge?

Fredrik.

Du veed, jeg elsker dig, min gode Fader!

Jørgen.

Men du skal elske Fædreneland og Konge
Langt meer, end mig. Hør, Fredrik! giv de Penge,
Giv dem til faderløse Børn og Enker
Og til de kjække Saarede i Slaget.

Fredrik.

Og sørger ikke begge Kongens Riger
For dem? Den Rige aabner sine Skatte;
Den Arme føler ikke til sin Armod,
Men for sit Fædreland, og alle kappes
At trøste, lindre, hjelpe deres Brødre.
Hvad kan da denne lille Skjærv udrette?
Det er en Draabe Vand i Verdenhavet.

Jørgen.

Vel Søn! men er ei Havet mange Draaber?
Lad denne blandes ubemærkt med Havet.
Vær gavmild som en Dansk, taus og beskeden!
Kom nu min Søn og glæd din syge Moder.

Han gaaer bort, veiledet af sine Sønner.

Morten.

Hist troer jeg sikkert at jeg øiner Henrik.
Han kommer ene.

Lovise.

Saa er Vilhelm fa'det.

Til sin Moder.

Jeg er beredt til alt, det er Guds Vilje.

Morten.

Nu kommer fleer; de fører noget med dem;
Maaskee det er et Rov fra Danmarks Fjende.

Fjortende Scene.

Henrik med sit Følge; de bringe et Stykke af Nyborgs Mast med dem. De Forrige.

Henrik,

som gjentages af den hele Forsamling.

Hurra for Hædersmanden Olfert Fisker!
Hurra for alle Hovedsmænd i Slaget!
Hurra for Dannerkongens Hær og Flaade!

Giver sin Fader Haanden.

Her er jeg Faêr! frisk, som da jeg forlod dig,
Og rede til at gaae til Slag i Morgen.

Morten.

Ret saa, min Søn! saa bør det dig at tænke. —
Hvad er det for en Blok, I fører med jer?

Henrik.

Det er et Stykke af vor Skudes Stormast.
See der! der har vor Fiende sat sit Mærke.
Hist vil vi reise det til Kjækheds Minde;
Det er et Liigtræe, lagt af Vennehænder.

De hjelpes ad at reise det paa Enden.

Naar det er opreist:

C h o r.

Eengang paa Nyborg du kneiste
Djærv imod Himmelen op,
Da paa din stormvante Top
Dannemarks Vimpel vi heiste.
Om dig saa kjække de Stridende stod;
Blodstrømmen randt ved din Fod.

Fienderne knuste din Tinde,
Knuste ei Dannemænds Mod;
Hist skal din splintede Fod
Stande til Tapperheds Minde.
Vilhelm sin Konge, sit Fædreland lød:
Dannemænd hædrer hans Død!

Lovise.

Du er da faldet, Vilhelm! — du er faldet!
Saa var dit ømme Afskedskys det sidste!

End brænder det paa din Lovises Læber;
End gjennembæver mig det sidste Haandtryk!
O Vilhelm! du, som var dit Liv saa værdig,
Du faldt! Nu tumler Østersøens Bølger
Dit Liig, og skyller det til fjerne Kyster;
En Fremmed finder det, og sorgløs graver
Din ubesøgte Grav paa eensom Strandbred.
Jeg skal ei kysse dine kolde Læber,
Ei trykke til mit sønderknuste Hierte
Dit vaade Bryst! og ingen sanddrue Liigsteen
Skal vise, hvor min elskte Vilhelm hviler!
O du hans Ungdoms Ven — skjænk du mit Hjerte
Det usle Glimt af Trøst! O siig mig, Henrik,
Hvordan han faldt, og om han tænkte paa mig.

Henrik.

Paa søndre Forsvar styrte ned
En stolt og overmodig Fjende;
Men hver stod paa et Vink bereed,
Den danske Velkomst ham at sende.
Vi saae hen til vor Hovedsmand,
Og følte Gud og Fædreland.

Nu Lyn paa Lyn og Skrald paa Skrald
Modtoge vi, og Fjenden sendte;
Trods Blod og Saar og Landsmænds Fald,

Den danske Mand ei Frygten kjendte;
Som Faren steeg, saa Modet steeg,
De stode, faldt, men ingen veeg.

Din Vilhelm fyrigt lød hvert Bud;
Hans Sjæl for Danmarks Hæder brændte;
En Splint, fremhvirvlet ved et Skud,
Hans Mod og skyldfrie Levnet endte.
Dit Navn han kyste paa sin Haand,
Og med et Smiil opgav sin Aand.

Lovise segner ned paa det opreiste Stykke Mast. En kort Taushed. Endelig hæver hun sig langsomt igjen.

En evig Seierkrands er om din Tinding:
Dig kalder ikke Stridens Raab tilbage;
Du har betalt din Gjeld til Fædrelandet —
Og jeg, jeg skulde egennyttig trætte
Med Himlen — vilde kalde dig tilbage
Til mig! til mig!! — og være Danmarks Datter!
Misunde dig, mit Fædreland! dit Offer!
Nei! kæmpe vil jeg mod mit Hjertes Kummer;
O! jeg vil dæmpe hvert et Suk, hver Taare!
Omfavn mig, Moder! glæd dig ved din Datter!
See hun er roelig! Hvorfor disse Taarer?
Trøst dig, min Moder! o jeg lider ikke!
En Himmelstemme taler i mit Hjerte:
"Han faldt for Fædrelandet og dets Konge.

Glands af Himlens Herlighed
Din forklarte Tinding pryder;
Dydens høje Løn du nyder:
Evighedens lyse Fred.
Ingen, ingen Klage lyde,
Ingen Veemods Taare flyde
Fra Lovises Øie ned.
Føie Dage
Iler fage!
Og jeg er fra Støvet frie.
Jeg med Morgenrødens Vinger
Til din Salighed mig svinger,
Engles Himmel=Melodier
Os indvier
Til en evig Harmonie.

Mad. Richardt.

Lovise!

Signe.

Søster!

Morten.

Ædle danske Pige!

Lovise.

Hvad er min Kjærlighed mod Fædrelandet?

Morten.

Saa lære danske Mødre deres Døttre!

Fogden.

Børn! lad os sætte Vilhelm hist et Gravsted
Paa gammel dansk Maneer af Kampesteen!
Der præge vi hans Navn og denne Gravskrift:
"Han faldt for Fædrelandet og dets Konge."
Men dette være os et helligt Alter!
Om dette vil vi samles, for at mindes
Vor Pligt hvert Aar, naar Kampens Dag indfalder.
Her vil vi alle stræbe at opflamme
Hos vore Børn til høi og hellig Lue
Den Gnist, som Kjærlighedens Gud antændte
I deres spæde Sjæl for Fædrelandet.
O kjække Brødre! seer de nøgne Isser,
De tynde sølvgraae Haar, som Tiden levnte!
De spaae endnu et lidet Tal af Dage;
Men dette være Fædrelandet helligt!
Her staae vi Gamle! rede til dets Forsvar,
Beredte til at falde for dets Frelse;
Vi bleve graae i Fred; vort Hænders Arbeid
Var til Velsignelse for Fædrelandet.
Nu byde vi dig her, vor gode Konge!
Og dig, vort Fædreland! vort sidste Offer.
Velsign det, Gud! at det maa vorde gavnligt!

Til Børnene:

Forsamler eder, Børn! om dette Alter,
Og lægger eders høire Haand derpaa!

Chor.

Straal frem, straal i din Vældes Glands,
Du Kjærlighed, som Himlen tændte!
Bestraal den Løn, vi alle vente,
O Fædreland! din Borgerkrands!
Til dig indvie vi vort Mod,
Til dig vi Fredens Frugter yde,
Og naar du vil, da flyde,
O Fædreland! vort Blod!
Hver Møe, hver Yngling, Qvinde, Mand
Indvies dig, vort Fædreland!

Mænd.

Vi Mænd, som for dit Aasyn staae,
For dig til Daad og Kamp og Død vi gaae.

Mødre.

Hver from og trofast Dannekviv
Sin unge Søn skal tidlig lære:
Dit Fædreland indviet være
Dit Vid, din Daad, dit Liv.

Oldinge.

Er end vor Isse vorden graae,
Og Landet ei omsonst skal falde;
Med Lyst vi for dets Frelse staae,
Med Roe vi for dets Frelse falde.

Piger.

Hver Dannemøe, som vorder Brud,
Skal sige til sit Hjertes Kjære:
O! lad dit Fædreland dig være
Langt meer, end jeg, næst Gud.

Chor.

Hver Møe, hver Yngling, Qvinde, Mand
Indvies dig, vort Fædreland!

Oldingene lægge deres Hænder paa Børnenes Hoveder.

Slægt, som skal staae, naar vi er ikke mere!
Dig til vort Fædreland indvie vi!
Dets Held, dets Hæder lad dig helligt være!
Elsk det som vi!

Børn.

End ere vore Kræfter svage,
O Fædre! men de skal tiltage;

Med barnlig Tillid love vi,
At vi vil elske det som I.

Alle.

Straal frem, straal i din Vældes Glands,
Du Kjærlighed, som Himlen tændte!
Bestraal den Løn, vi alle vente,
O Fædreland! din Borgerkrands;
Til dig indvie vi vort Mod,
Til dig vi Fredens Frugter yde,
Og naar du vil, da flyde,
O Fædreland! vort Blod.
Hver Møe, hver Yngling, Qvinde, Mand
Indvies dig, vort Fædreland!
